

Midnattsropet

Nr 2 • 1979 • Årg. 19 • Pris 3:—

Maranata • Du vår Herre kom!

Familjen Dahlberg från Norsjö i Västerbotten.
Du möter dem på nästa uppslag.

HEMUNDERVISNINGEN—HELA FAMILJENS FÖRNYELSE!

Ofta blir lektionerna i hemmet spontana bibelstudier för hela familjen. Man lär och delar med sig av erfarenheter över generationsgränserna. En ny rörelse växer fram med kärnfamiljen i centrum!

**-Vad säger
skolministern
Birgit Rodhe?**

Intervju på sid. 12

Utlänningspolisen gjorde razzia i församlingshemmet Gamla Bro. Nyomvända invandrare greps och utvisades!

Nu kommer skolan hem till Kläppen

Rapport från familjen
Dahlberg i Norsjö, Västerbotten

Amos Dahlberg och Alvar under en lektion. Amos har under åren samlat åtskilliga hyllmetrar med litteratur i hemmet. Kyrkohistoria dominerar. För något år sedan hade Amos en uppskattad artikelserie i MR över barndopets uppkomst och utveckling genom historien. Så vi tror nog kunskaperna räcker till.

Har man fött och fostrat sex barn, samtliga bevarade i tron och i tjänst för evangelium kanske man kan tycka att det är dags att slå sig till ro.

Men för Sandy och Amos Dahlberg i Norsjö har trons äventyr börjat på nytt. Nu gäller det yngste sonen Alvar 12 år och beslutet att börja undervisa honom i hemmet.

— Vi har länge varit oroad för utvecklingen i skolan, säger Amos till vardags elektriker nere i Boliden-gruvan. — Men nu när vi satt oss in i våra rättigheter handlar vi i Jesu namn. Både Sandy och Amos menar att det är deras skyldighet att i första hand se till Alvars bästa. Föräldrarnas beslut har väckt stor uppståndelse. Både i pressen och bland skolfolk. "Alvar unikast i länet" — citerar vi en norrlandstidning och vi

förstår att detta är ett oerhört tillfälle att vittna för medmänniskor om trons enkla väg i vår komplicerade värld. En skolbyråkrat har även trätt fram och förkunnat Alvars frånvaro från skolan "utan giltigt förfall". Ibland talar man makt-språk, ibland tar skolmyndigheterna till diplomatin, allt för att komma till rätta med "Fallet". Men hemma på Kläppen går allt lugnt och stilla. Just nu växer det fram en storfamilj på den åldriga släktgården i Norsjö utanför Skellefteå. Och jobb finns det alltid med djuren och gården. Alvar tar mest till skidorna, men överst på schemat står den dagliga undervisningen — och bönen.

Thorbjörn Helmner rapporterar vidare.

Hela familjen samlad under julhelgen. Ungdomarna är annars utflugna och tjänar Gud på olika platser i landet. Från vid bordet: Katrin, Örebro, Alvar, Sandy och Amos, Norsjö och David, Nyköping. Övre raden: Helen Johansson, Kumla, Sofi, Örebro och Lilian som hunnit ända till Korint i Grekland.

Nedan t.h.: Viveca Jillker.

Gunhild Herstad ovan har blivit till stor hjälp i undervisningen. Hon är mellanstadie lärare men flyttade upp till Västerbotten från Stockholm. Annars är Gunhild från Nordnorge.

— Vi satte oss ned och skrev en enkel ansökan till skolmyndigheterna om hemundervisning baserad på paragraf 35 i skollagen.

Rektorn på skolan blev tydligt chockerad, uttalade sig om "stackars Alvar" och ville att man åtminstone skulle skjuta upp det hela till jullovet.

— Skolan har ju misslyckats med att lära barnen det väsentligaste, att leda in människorna på rätt väg här i livet, att skapa harmoni och balans tycker Amos. Vad hjälper det med en tiptop-undervisning då man saknar det väsentligaste — att lära för livet.

— Medvetna om svårigheterna i att undervisa i exempelvis kemi och fysik tror jag det vägs upp av den fina hemmiljön säger Amos med värme.

Hemmiljön ja. Det har vuxit ut till en liten storfamilj på Kläppen. Förutom Amos, Sandy och Alvar så har Gunnel Herstad flyttat upp från Stockholm för att hjälpa till med undervisningen. Viveca Jillker och Jonas Qvist heter de andra nytillkomna storfamiljsmedlemmarna från Stockholm resp. Nyköping. En miljö av gemenskap av bön och tro på Gud.

Ut på skidor det är gymnastik

— De hade allt gemensamt, läser Sandy ur Apostlagärningarna.

Då tidningen på orten frågade Gunhild om hur en lärare med ett så väletablerat yrke kunde lämna det för att istället undervisa en elev svarade hon:

— Jag värderar inte livet i pengar eller anställningsår. Det är inget offer att få tjäna Jesus.

— Vi bygger upp en annan form av livet och då är man inte beroende av pengar. Alvar själv gillar hemundervisningen.

— Man lär sig mycket mera och effektivare nu när man läser hemma, säger Alvar och rusar iväg på skidorna. Det står gymnastik på schemat.

Viveca född i Gäddede, vände tillbaka till Norrland efter fem år i Stock-

forts. på sid 19

□ Tar man av från vägen en km utanför det lilla samhället Norsjö i Västerbotten kommer man fram till Amos och Sandy Dahlbergs gamla släktgård, Kläppen. När vi besökte dem veckan innan jul låg den väl inbäddad i gnistrande kall december-snö, i den karga men vackert ödsliga naturen. Tystnaden var total och nästan bedövande med undantag av getternas bråkande från ladugården och några hönors trivsamma kacklande. Allt andades frid, stillsamhet och harmoni.

I en tid då halvmiljonsvillorna växer upp som svampar ur jorden nere i samhället, konkurrerande med varandra i exklusivitet, där statusjakt och välfärd är drivkraften har familjen Dahlberg brutit upp på ett unikt sätt.

Ett steg i tro till Gud

Men just de här veckorna innan jul hade hela Norsjös blickar varit vända mot Kläppen och ryktena gått som en löpeld genom det lilla norrlandssamhället. Det är yngste sonen i familjen,

När kyrksalen blev café kom också folket, säger Sandy.

Alvar 12 år som stått i centrum för samtalen. Även den största lokaltidningen på orten har uppmärksammat honom med det man kallar "Sveriges mest unika elev" på förstasidan och löpsele.

Alvar har slutat skolan. Vi låter far i huset, Amos själv berätta vad som hänt.

— Vi har ju länge varit chockade över skolans utveckling och väntat på en kristen skola i många år. När vi nu fick reda på våra rättigheter för hemundervisning beslöt Sandy och jag att ta Alvar ur den vanliga skolan för att istället undervisa honom hemma.

Han är allvarligt oroad inför tidsläget. Det är dags att de kristna reser sig upp och vaknar nu, menar han.

Arne Imsen:

Bibelns syn på staten

Mot det nya samhället och den nya människan

Vilken är bibelns syn på staten? Om vi över huvud taget skall kunna tala om den saken måste vi först betrakta frågan ur ett eskatologiskt perspektiv. De lagar som reglerar livet i samhället har ju inte kommit till utav en serie tillfälligheter. Samhället styrs av en väl genomtänkt ideologi och det finns en kontinuitet i allt vi ser.

För det första vill jag fråga: Hur definierar vi staten? Och hur är våra relationer till staten såsom enskilda människor, såsom familjer och såsom kristna församlingar? Det är av stor vikt att vi med säkerhet kan bestämma var gränsen går för samhällets befogenheter. Från historisk tid vet vi att de kristna vägrat delta i den romerska kejsarkulten. Avståndstagandet har varit totalt och definitivt. Men nu undrar jag: Hur har det varit med statskulten? Är vi idag i stället med i en statskult utan att vi vet om det? Vad innebär då statskulten, och är den förenad med förpliktelser och förmåner? Är samhällets bidragssystem en del av den? Och vad innebär det om en människa med sitt eget liv som insats säger nej till kulten?

Det är verkligen angeläget att vi skaffar oss analytisk förmåga så att vi kan genomlysna dessa förhållanden och hitta de ursprungliga källorna ur vilka utvecklingen i samhället emanerar. Det är många ideer och filosofier som ligger till grund för förändringarna i rättsuppfattningen. De människor som driver frågorna har naturligtvis den uppfattningen att deras lösningar är de lyckligaste för människorna. Ur mänsklig synvinkel kan man gripas av engagemanget och erkänna deras goda vilja. Ser man till djupet och mäter man den religiösa halten avslöjar sig snart den underliggande tendensen. I all statsbyggnadskonst och alla mänskliga strävanden finns ett hat som är riktat emot korset.

I bibeln möter vi påståendet att hela

världen är i den ondes våld. Alla de element som bygger upp samhället kommer på ett eller annat sätt att bli en bas för någon form av ondska. Instrumenten som samhället förfogar över kommer då att användas för det övergripande målet, att tjäna en osynlig värld. Det är det jag menar med det eskatologiska perspektivet. Vi kan betrakta det som sker i samhället ur social, psykologisk eller ekonomisk synvinkel. Ändå är detta bara den ytliga synliggörelsen av dolda krafter. Men det är dessa krafter vi måste spåra. Och vi måste se till att våra argument får så pass genomslagskraft att vi kan slå sönder de ytliga fraserna, som döljer de verkliga avsikterna.

Maktkamp i klassrummet

Låt oss ta några exempel på hur det kan fungera i verkligheten! Hur är situationen i skolan idag? Redan i klassen, den minsta enheten i skolan, är det tre väsentliga faktorer vi måste räkna med. Det är lärarmakten, elevmakten och föräldramakten. I alla tre fallen är man idag starkt organiserade. I skolans värld är det alltså inte bara enskilda individer som möter varandra utan samtidigt hela organisationer. I samma klassrum kan finnas tre starka kamporganisationer, som på ett eller flera sätt bekämpar varandra i en veritabel maktkamp. Vad som kommer att bestämma miljön och förhållandena i klassrummet blir den maktgrupp i samhället med det största inflytandet i klassrummet.

Det är det maktspelet som förekommer i klassrummet. Ibland är lärarmakten stark, andra gånger är elevmakten eller föräldramakten starkare. För att karaktärisera dagens tendens är det uppenbart att lärarmakten och föräldramakten håller på att reduceras medan elevmakten blir allt starkare och dominerande.

Om vi ser på situationen på arbetsplatserna möter vi samma problem. Där finns ett flertal organisationer representerade, en arbetstagarorganisation, ett tjänstemannaförbund och en arbetsgivarorganisation. När människor kommer till en industri är de praktiskt taget förutbestämda för den ena eller den andra organisationen. Arbetsplatsen skakas av en väldig maktkamp där ingen kan vara neutral, eftersom det i grunden handlar om en kamp mellan de mäktiga organisationer som de enskilda människorna är associerade med.

Nu har jag berört vad jag menar är ett av de mest grundläggande problemen då det gäller exempelvis skolan. Det är inte lärarna som tar hand om barnen i första hand när de kommer till skolan utan i mycket stor utsträckning organisationerna, vars språkrör lärarna utgör. Det finns ett antal sådana organisationer, som drivit fram de nya och s.k. progressiva ideerna från en helt ny idevärld, där man talar om "elevmakt" och "barnens rätt". Det handlar om elevens makt gentemot läraren och barnens rätt gentemot föräldrarna.

Banar väg för den nya människan

Det är här jag menar att vi kommer in på det rent eskatologiska perspektivet. Talet om elevmakt och barnens rätt är inte någon isolerad företeelse, som begränsar sig till en liten sektor i samhället. Det går igen i en genomgående tendens rakt igenom hela samhället, och den går ut på att skapa förutsättningar för en ny människotyp, som är nödvändig för att möjliggöra den totalitära staten.

När man nu lagt fram en proposition, som talar om att ta bort agan ur uppfostran så ligger det i tiden. Det måste gå dithän, att alla möjligheter till natur-

liga korrektiv skall undanröjas för att det nya samhället med den nya männi-skotypen skall kunna fostras fram. Det är strängt taget inte skolan som fostrar barnen utan organisationerna i skolan. Miljön i skolan, liksom på arbetsplatsen, bestäms av de starka organisationerna.

Vilka tendenser är det då som är på frammarsch? I bibeln finns en klar och tydlig linje som är fullt skönjbar. Låt oss läsa Mark. 13:11 ff:

"När man nu för eder åstad och drager eder inför rätta, så gören eder icke förut bekymmer om vad I skolen tala; utan vad som bliver eder givet i den stunden, det mån I tala. Ty det är icke I som skolen tala, utan den helige Ande.

Och den ene brodern skall då överlämna den andre till att dödas, ja, och fadern sitt barn; och barn skola sätta sig upp mot sina föräldrar och skola döda dem.

Och I skolen bliva hatade av alla för mitt namns skull. Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bli va frälst."

Vad innebär en demokrati?

Här ser vi bilden av ett anarkistiskt, eller kanske hellre ett laglöst, samhälle. Vad är då ett anarkistiskt samhälle? Jag är inte övertygad om att vår bild av det anarkistiska samhället stämmer överens med den faktiska verkligheten på alla punkter. Förmodligen är det med det som med vår bild av hur exempelvis en diktatur fungerar. Diktaturen identifierar vi gärna med Hitler, Stalin, Mussolini och Franco. Som totalitära stater betecknar vi gärna Chile och Argentina. Om vi emellertid gjorde en närmare analys kanske vi skulle kunna komma underfund med att det finns demokratier som fungerar nästan på samma sätt som de diktatoriska staterna på grund av sina strukturer. Formellt är de demokratier men i vissa avseenden i konfrontation med andra värderingar är de mycket repressiva. Hur är det t.ex. med Sveriges attityder till människor med andra värderingar än de som är allmänt accepterade.

När vi talar ett sådant språk blir många osäkra och känner inte igen sig. Vi har nämligen genom demokratiska fraser sövts ner och tror gärna att det här med "barnens rätt" och "jämlighet mellan könen" har med mänskliga rättigheter och demokrati att göra. Vi är förvillade genom att vi har begränsade referenser och felaktiga förebilder. När skolan talar om diktatur, gäller det stater som ligger långt bortom vårt eget lands gränser. Att vårt eget land i alla avseenden fungerar som en demokrati accepterar vi gärna alltför okritiskt. Undersöker vi hemmens situation idag, skolans situation och förhållandena på

forts. sid 19

Britt Wallgren (mitten) från Blommenhof informerar om hemundervisningens många problem och glädjeämnen.

Fr. v. Bertil, Linda, Ingegerd och Fredrik Fredriksson samt Britt Wallgren, Maj-Christine och Peter Ögren.

BONANZA

-Taverna vid Nissastigen nytt säte för storfamiljen i Småland

En konferens med många bibelsamtal, många glada barn och föräldrar från hela landet, blev invigningen av tavernan Bonanza nyligen till nytt fäste i Småland. Fastigheten ligger vid Nissastigen, riksväg 27, två mil väster om Värnamo, mitt i brukssamhället Fors-heda.

Det är familjerna Bertil Fredriksson och Peter Ögren, som förvärvat fastigheten, ett ypperligt ställe för en utåtriktad storfamilj. För Peter och Maj-Christine är Småland hemtrakter, vilket redan avspeglar sig i traktens tidningar.

Maj-Christine var ju journalist på Smålands Folkblad i Jönköping, innan hon mötte Gud till frälsning. Och idag är hon även mor till pojarna Mika, 3 år och Gustaf, några månader.

Ingegerd och Bertil Fredriksson kommer närmast från Storå och Blommenhof. De har fyra barn, Fredrik, 9 samt Malin, Henrik och Linda. Därmed har även hemundervisningen startat i Småland. Och enligt en löpsedel, som vi skymtade i snöövadret, är den olaglig.

— Men vi känner att vi har flutit in i Småland på den "dubbla strömmen", ropade Peter under ett av helgens seermöten i Jönköping. Och vi är förvissade om att Herren vill bevisa sin trofasthet mot oss i vardagen, menade Peter med tanke på alla myndigheter, som ligger på lur och bespejar pilgrims-folkets fri- och rättigheter.

Inom kort öppnar serveringen på Bonanza. Så det blir gott om tid att förbereda sommarens turistinvasion i smålandsskogarna.

Bonanza (i mitten) vid Nissastigen utanför Värnamo.

— Jag blev helbrägdagjord till hela min varelse i ett enda ögonblick. Han sitter mitt emot mig i den väl använda men hemtrevliga soffan i storfamiljens vardagsrum på Humlegården i Latorp.

Bengt Larsson, f.d. systemprogrammerare i databranschen, predikantson med en yvig skepparkrans och ett inslag av varm humor i blicken. I sig själv är han ett under i modern tid. Totalt förvandlad sedan han för ca två år sedan fick möta Jesus till frälsning. Det hände en onsdag kl. 12 när allt mörknat och såg hopplöst ut. Vid pinnstolen där han låg på knä fick han ett nytt liv i affärslokalen på Järntorgsgatan i Örebro. Jag bad honom berätta. Om sin bakgrund, frälsningsupplevelse, andedop, trossteg och konsekvenser.

— Jag är ju uppvuxen i ett kristet hem börjar Bengt. Föräldrarna var pingstvännar vilket medförde obligatoriska söndagskolbesök som jag minns med fasa, vattenkammad och snygglädd som jag var.

— Det gjorde inget större intryck på mig för i uppväxtåren vet jag inte om jag ens reflekterade över evighetsfrågorna. Jag blev med tiden övertygad ateist. Vad skulle jag med Gud till, frågar Bengt och

— När allt såg som hopplöstast ut hörde jag en dag vid middagsbordet en tydlig röst inom mig som uppmanade mig att gå ner till Maranata på Järntorgsgatan. På något sätt upplevde jag att det här var min sista och enda chans att bli räddad till ett normalt liv, säger han allvarligt. Jag löd och gick.

— När jag kom in i storfamiljens fyndshop mötte jag Per-Arne Imsen som ju kände igen mig sen gammalt.

Vi slog oss ned vid ett bord bakom affären och jag lättade mitt hjärta och berättade att jag trodde det var Gud som lett mig dit. Per-Arne slog upp bibeln minns Bengt och började undervisa mig om frälsningens väg. Efter en stund föreslog han att vi skulle böja knä och be till Jesus tillsammans.

Frälst, född på nytt och helad . . .

— Och tänk, berättar Bengt glädjestrålade, när jag öppnade munnen och sa orden "tack Jesus" upplevde jag något så underbart.

— Jag blev frälst, född på nytt och fullkomligt helad från mina nervproblem i en och samma stund.

Omgivningen chockades av det som så plötsligt hade skett i hans liv. På arbetet tyckte de att han blivit tokig. Och värre blev det när han efter en tid sade upp sin välbetalda anställning.

— Jobbet tog för mycket tid förklarar han. Upplevde en väldig samvetskonflikt när jag inte hann med mötena och gemenskapen med trossyskonen som jag längtade efter så mycket. Och så ville jag göra upp med allt gammalt. Sålde TV:n och en samling på hundratals LP-skivor. Hade en längtan att börja om på nytt och följa Jesus till 100 procent.

Dopet till Kristus minns han med speciell tacksamhet. När dagen var inne för begravningen av hans gamla liv hade han hög feber och kunde endast med stor möda ta sig till möteslokalen.

— Men i samma stund jag steg ned i vattnet försvann febern och jag fylldes av en väldig glädje och förvisning om att jag hade handlat rätt. Just i det här skeendet fick han dag för dag uppleva Guds trofasthet och oändliga nåd.

— En dag var min dotter Anna-Carin sjuk och hade ont i halsen. Hon önskade att jag skulle köpa halstabletter av en viss sort. Problemet var nu det att jag inte ens hade en och femtio i kontanter.

Andedöpt vid kaffebordet:

-Det bara flödade ord från mina läppar...

□ De flesta hem i Örebro har förmodligen kommit i kontakt med honom någon gång. Bengt Larsson, heter han, och det är han som sköter klädinsamlingen till "Nytt och begagnat", där man kan återfinna kläderna för en billig penning. Överskottet blir sedan missionsmedel.

Här har Bengt Larsson hjälpt till alltsedan han

blev radikalt frälst, andedöpt och medlem i församlingen och storfamiljen i Örebro.

Det nya livet har betytt en kolossal omställning. Tidigare med en trygg anställning inom databranschen kände Bengt Larsson Guds kallelse och bröt upp. Här berättar han själv om sin dramatiska omvändelse. Thorbjörn Helmner skrev.

slår ut med händerna. Jag hade ju allt vad jag tyckte mig behöva, välbetalt jobb, bil och lägenhet. En tid var jag även engagerad i FNL och brottades med socialistiska livsfrågor.

— Trots allt vet jag att familjen hemma bad till Gud om min frälsning säger han med röd stämma, och alltmer började jag inse rent logiskt att det måste finnas en Gud.

— Jag började söka sanningen i olika sammanhang bl.a. hos Jehovas Vittnen. Kom även i kontakt med Maranata i samband med deras tältmöten hösten -75, men blev aldrig då övertygad om frälsningens realitet och nödvändighet. Men intrycket av människornas vänlighet och glädje satt dock kvar, berättar han.

Det var i den vevan allt tycktes rasa ihop för Bengt. Efter bl.a. en skilsmässa kom nervbesvär och sömnproblem. I och med det misskötte han jobbet och fick allt svårare att hänga med i arbetstakten.

Så blev jag tvungen att än en gång gå bönen väg och sitta ned och invänta bönesvar.

Inom fem minuter, skrattar Bengt, rasslade det till i brevlådan och ner damp ett varuprov på just de tabletter som Anna-Carin ville ha.

I maj-78 beslöt Bengt att bryta upp och ta steget att flytta tillsammans med bröder och systrar ute på Humlegården i Latorp. Han berättar hur nödvändigt det var och hur mycket det har betytt för hans andliga liv med de dagliga bönemötena och atmosfären inom storfamiljen.

— Jag har blivit beroende av syskonen i dubbel bemärkelse säger han. Känner ansvar för ungdomarna på ett speciellt sätt. Jag kan inte tänka mig en annan livsform nu.

— Underbart att se förändringen med min dotter Anna-Carin också. Jag kan lyssna när hon ber att Gud ska välsigna alla syskonen i familjen vid aftonbönen på kvällarna. Ett oerhört tacksägelseämne säger Bengt innerligt. Det största böneämnet var dock i ett års tid att få uppleva andens dop. När Bengt nästan gett upp hoppet hände det på ett överraskande sätt.

Orden flödade fram

Latorpskonferensen pågick och han var ute i sin bil med handaffischer till mötena i byarna runtomkring Latorp. Han kom förbi en bekants hus och stannade till för att se om vännen var hemma. Det var han nu inte men dörren stod öppen så Bengt klev på och satte på en panna kaffe.

Där i ensamheten vid kaffebordet döpte Gud honom med sin helige Ande.

— Det bara flödade ord över mina läppar och jag kunde inte sluta på flera timmar, berättar han.

— Hade svårt att tala svenska i flera dar efteråt skämtar Bengt. Det bara bubblade. Helt fantastiskt.

Bengt har många upplevelser tillsammans med Jesus att berätta om. Exempelvis när han började sköta klädinsamlingarna åt storfamiljens fyndshop i Örebro. Han hade haft ont i sina knän sen 14–15 årsåldern efter en orientering i skogen. Nu när han var tvungen att gå uppför trapporna för att hämta skänkta kläder gjorde sig skadan kännbart påmind.

— Jag tänkte, säger Bengt, att vill Jesus att jag ska hjälpa till i arbetet kan han hjälpa mig nu.

I samma ögonblick blev han helad i sina knän och har inte haft kännning av skadan sen dess.

På frågan avslutningsvis vad han väntar sig av framtiden säger han:

— Jag oroar mig inte. Jag vet att Jesus kommer tillbaka inom en snar framtid. Problemet är att bli skickliggjord för tjänsten och att vinna själar för Jesus medan tid är.

Ur John Ongmans Samlade skrifter:

Dopet i den helige Ande

”Bliven kvar i Jerusalem, till dess I varden beklädda med kraft av höjden”. Herren visste, att lärjungarna icke ägde frimodighet nog att frambära vittnesbördet om honom, sådana som de voro. Se på Petrus och för övrigt på alla lärjungarna. De voro fruktande för pingstdagen och svaga, ehuru de hade Guds Andes vittnesbörd så till vida, att de visste sig vara frälsta och vara Guds barn, ty ”ingen kan kalla Kristus en Herre utan genom den helige Ande”. Guds Ande vittnade med deras Ande, att de voro Guds barn, men de hade icke Anden till frimodighet i vittnesbördet, och därför föll också Petrus inför en tjänstekvinna och nekade inför henne, att han kände Herren, och han till och med svor därpå, då hon sade till honom: ”Även du var med denne mannen”. Där ser du svagheten hos en människa, innan Guds Ande har uppfyllt henne. Denna svaghet fanns icke allenast då, utan den har funnits i alla tider, och den finnes icke minst i denna dag som i dag är. Då vi icke hava detta fulla mått av Anden, som lärjungarna erforo på pingstdagen, så hava vi icke heller frimodighet nog att bekänna Herren Kristus med den kraft, som behövs för att ernå de önskade resultaten. ”Bliven kvar i Jerusalem, till I varden beklädda med kraft av höjden”, sade Jesus.

Vad lärde väckelse- pionjärerna?

Då en regering skickar sändebud till andra nationers regeringar, beklädes ett sådant sändebud med en särskild makt med rättighet att representera sin regering. Utan denna fullmakt skulle sändebudet icke vara förmer och icke kunna göra mera än vilken annan vanlig människa som helst, hans ord skulle icke hava större kraft än någon annans. Så är det ock med Kristi vittnen. Herren utgjuter sin nåds helige Ande över dem, och denne Ande giver dem kraft till frimodighet att be-

John Ongman, f. 1845 i Jämtland, var en av den svenska kristenhetens stora förgrundsfigurer. Som föreståndare för en av landets största baptistförsamlingar i Örebro blev han från första stund en betydelsefull förespråkare för ”den nya rörelsen”, som pingstväckelsen i början kallades. Ongman stannade dock till skillnad från den egentliga pingströrelsen kvar inom baptistsamfundet. Ongman kände stort för missionen. 1908 startade han Örebro Missionsskola, från vilken många evangelister gått ut. Han avled 1931.

känna Kristi namn och vittna om honom. Har du icke sett vilken olikhet det är hos samma person före och efter det han blivit fylld av den helige Ande? Samma person har förut varit svag och försagd, icke ens vågat att på ett möte leda i bön, men efter det han blivit fylld med Anden har han inför bittara fiender vittnat om Kristus. Vad kan vara orsaken till denna skillnad hos samma person? Jo, han har blivit beklädd med kraft av höjden. Han har i fullt mått fått Andens kraft, och han kan nu inför de högst uppsatta i denna världen bekänna med frimodighet Herren Jesu namn. För honom finnes icke längre höga och låga, ty någon högre makt än Gud finnes icke för honom. Alla äro lika dyrbara. Han ser själarna ifrån Guds synpunkt. I Guds ögon finnes ingen skillnad mellan höga och låga, alla äro stoft inför honom och lika värda.

Då du blivit uppfylld av Guds Ande, ser du det på samma sätt. Konungen på tronen och mjölnaren i kvarnen behöva samma frälsning, och du kan med frimodighet bekänna Kristus så väl för den ene som den andre. Du giver heder och ära åt den, som sådan tillkommer, men du får frimodighet att vittna om Herren inför alla, då du blivit beklädd med kraft och frimodighet av Gud.

Att vara beklädd med sådan kraft är icke det något som saknas alltför ofta här i världen? O, om den finnes hos alla Guds söner och döttrar! Då skulle åt Herren vår Gud en nation födas på en dag och hela jorden vara välsignad.

Uttåg och uppbrott

Predikan av Arne Imsen

Bibeln är skriven på högprosa. Det kan vara en orsak till att vi tycker det är en profanisering att föra ner den på vårt vardagliga plan. Vi tycker inte vi har rätt att påtagligt identifiera oss med de människor och de förhållanden som bibeln beskriver. Vi reserverar de heliga skrifterna till ett speciellt religiöst fack för att ibland hämta en och annan uppbyggelse därur. Större delen av vårt liv lever vi dock utanför de realiteter som bibeln beskriver.

Vad kan orsaken vara till detta? Det beror på att vi har rationaliserat bort så många ting i det kristna livet av det som en kristen skall möta. Vi kan inte riktigt fatta hur vi skall kunna hitta någon praktisk situation då bibeln är direkt och påtagligt tillämpbar. En och annan gång, då vi blir deprimerade tar vi till bibeln som ett slags tröstepiller för att klara oss ur depressionen. Men det är ju inte så ett kristet liv skall vara.

I 2 Kor. 6 talar aposteln om att "icke så mottaga Guds nåd att det bliver utan frukt." I nästa vers kopplar han ihop frågan med bönhörelse. Om det inte existerar några faktiska behov, har vi inget att bedja om. Om vi inte möter några konflikter, har vi intet bruk för vapen. Vi tar emot Guds nåd, men blir utan frukt. Det finns inga möjligheter att Guds verk i oss kan utvecklas bara därigenom att vi magasinera teologisk kunskap. Vi måste in i konkreta situationer för att få erfarenheter.

I 2 Kor. 6 beskriver aposteln sin egen svåra situation. Han lever i kristendomens initialskede, men det är uppenbart för honom att svårigheterna inte kommer att bli mindre för kommande generationer. Fastmer säger han att i den yttersta tiden skall ondskan tillta. Det skall bli alltmer problematiskt att vara en levande kristen.

Vad beror det då på att vi som måste leva under en svårare tid inte upplever striden så total? Vad gäller vår kamp, egentligen? Jesus säger i Johannes evangelium att världen förföljer oss, vilket inte skall förvåna oss. Det är dock så att den som är integrerad med världen kommer inte att uppleva världens för-

följelse. Visserligen kan man uppleva svårigheter för att man kämpar för höga värden och ideal, men att uppleva förföljelse för Jesu skull är något radikalt annat.

Vi är i världen, men tagna *ur* världen. Att vara tagna *ur* världen markerar en rörelseriktning som är typisk för varje levande kristen. Vi är i världen, men absolut inte identiskt förenade med den. Vi lever i ständigt uppbrott i våra relationer till världen.

Uppbrott och uttåg. Det är en ständigt rörelse ut ur världen. I varje ny generation skaffar sig världen nya uttrycksmedel, nya metoder och resurser. Världen förädlar och utvecklar sina medel från det primitiva till det civiliserade. Världen blir alltmer religiös.

Världen har även en religiös sfär

För församlingen består frestelsen i att integrera sig med världen. Man säger sig vara i församlingen, då man egentligen bara annekterat en bit av värden och givit den ett nytt namn. Inom världens religiösa sfär finns ett stort utrymme för kyrkor och samfund. I denna sfär, där man anammat världens metoder och maktmedel, är det inte lätt att förstå församlingens sanna väsen. Där tror man att bara resurser, kristna riksdagsmän, regeringsmedlemmar eller kristendom i skolorna kan kristna världen. Här ligger det stora problemet. Det är uttåget ur detta som är förutsättningen för frälsningen. Man måste kanske lämna de finaste, starkaste, förnämsta institutioner som existerar på jorden, och många gånger också de mest välföstrade och kultiverade människor som finns.

Det är viktigt att vi lär oss vad uttåget egentligen innebär. Det är verkligen ingen ytlig rörelse. Det är inte detsamma som att konvertera ifrån katolicismen till protestantismen, från baptismen till pingstvännerna eller från pingstvännerna till Maranata. Det handlar om något helt annat.

Nu säger Jesus: "Voren I av världen, så skulle världen älska er." Jesus menar att just för att vi inte är av världen, utav

av Gud, så vill världen strängt taget inte ha något med oss att göra. Situationen här i världen är så kompakt, och fiendskapen så total, att hela den värld som har svurit Guds rike fiendskap och som totalt behärras av satan — världens furste och denne tidsålders gud — kommer inte att lämna någon levande kristen ifred. Ju mer helgad man blir för Guds rike, och ju mer levande man blir, desto större svårigheter får man. Det är inte så att man blir säkrare ju mer erfaren man blir, utan ju större erfarenheter man har i Guds rike, desto mer beroende blir man av Gud. Det finns inga möjligheter att intellektuellt och teoretiskt lösa sina relationer till världen. Det är frågan om konflikter och konfrontationer som inte tillåter oss vara åskådare, utan vi är medagerande och stridande part i ett fruktansvärt maktspel.

Men det finns en ny dimension införd i vårt liv, och det är vår tro. Den övervinner världen. Det är inte en tro som räddar oss ur lidandet. Tvärtom, det är en tro som skapar lydnad ända in i döden.

I bibeln står att den som är ståndaktig intill änden, han skall bli frälst. Det står inte att den som är frälst skall bli ståndaktig. Vad är då egentligen ståndaktighet? Lidandet verkar ståndaktighet. Vi kan inte få ståndaktighet, om vi hela tiden gör vad vi kan för att organisera bort lidandet därigenom att vi i varje valsituation då vi skulle göra vårt uttåg i stället lierar oss med världen och gör bruk av den hjälp världen erbjuder.

Vinner fred genom kompromisser

De kristna i vår tid är inte utsatta för någon större förföljelse för trons skull. Kampen står hellre för krav och rättigheter. De kristna kräver samma rättigheter som andra. Genom kompromisser har man vunnit fred med världen. Men har vi integrerat oss med världen, kommer heller aldrig världen att förfölja oss utan lämna oss i fred.

I 2 Kor. 6:4–5 ser vi beviset som ger vår tjänst auktorisation och som övertygar människorna om att vi verkligen är

Guds tjänare. "Fastmer vilja vi i allting bevisa oss såsom Guds tjänare, i mycken ståndaktighet, under bedrövelse och nöd och ångest, under hugg och slag, under fångenskap och upprorsalarm, under mödor, vakor och svält."

Är detta vår erfarenhet idag? Paulus försatte sig medvetet i denna situation. Han gjorde det genom ett fritt val, och inte bara det, han förblev i det. Han gjorde ständigt nya uttåg och uppbrott. Är det här en kristendom som vi skulle kunna tänka oss för vårt eget liv?

Det är tre ting som Paulus liksom trappstegsvis för fram i det här vittnesbördet om sig själv. Han talar om nöd, ångest, bedrövelse. I vers 6 talar han om olika personliga kvaliteter: "i renhet, i kunskap, i tålmod och godhet, i helig ande, i oskrymtad kärlek".

Frågan är nu den: Hur hade personligheten formats på det här sättet? Vi möter hos Paulus en hel del av de personliga kvaliteter som alla levande kristna strävar efter. Om vi nu tar bort den här delen av Pauli erfarenhet, och vi tänker oss att han blir en åhörare — som vi ofta är — t.ex. en mötesbesökare vid bibelstudier och predikningar. Är renhet, kunskap och tålmod något som kommer till en bara om man lyssnar? Kan vi läsa och studera oss till det? Nej. Det spelar ingen roll vad vi skaffar oss för kunskapsförråd om vi inte kommer in i den konkreta upplevelsen och erfarenheten i själva konfrontationen med världen. Vi suggererar inte fram renhet, vi läser inte fram det.

Krossad i erfarenhetens skola

Orsaken till att vi har så liten framgång är att vi kan ha rätt i teorin, men ändå ha en okrossad ande. Vi låter ideologierna och teorierna brytas med varandra, men vi har inte krossats i erfarenhetens skola. Därför har vi, trots magasinerad kunskap, kvar ett okrossat hjärta och en okrossad ande. Det är ju inte dressyr som ska ge resultat, utan nåden som skall ge frukt. Krossade blir vi inte i bibelskolor eller i seminarier. Det blir vi i korsets skola. Korsets skola är inte att sätta sig ner och läsa all världens litteratur, utan det är att möta fienden inom sig själv—men också i konfrontation med världen. Ut ur det krossade hjärtat kommer de gudomliga kvaliteterna som bygger upp människan.

En orsak till att Guds folk inte kommer vidare är att det saknas förkrosselse. Gud kan inte verka genom hårda hjärtan eller brutalitet. Gud kan inte verka i människofruktan. Gud kan verka uteslutande där nådens princip är verksam.

"Men såsom medarbetare förmana vi eder ock att icke så mottaga Guds nåd, att det bliver utan frukt." (2 Kor. 6:1)

"Gå icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker?" (2 Kor. 6:14)

Vad kan aposteln mena?

Vad kan aposteln här mena med att bygga upp en så oerhörd argumentation ur sin egen erfarenhet och kunskap, för att slutligen säga: "Gå icke i ok tillsammans med dem som icke tro."

Det handlar om *deras* situation som människorna befann sig i. Vad djup, höjd och bredd beträffar kunde församlingens medlemmar aldrig göra Paulus erfarenheter, för de var inte apostlar. Men de måste fatta beslut baserade på samma grund, och som i vart särskilt fall skulle få samma oerhörda konsekvenser. Den unga kvinnan måste fatta sitt beslut: "Gå icke i ok tillsammans med dem som icke tror, det bleve omaka par." Det var den nivå hon levde på. Hon levde inte på aposteln nivå, men hon hade delaktighet i aposteln lidande på den nivå hon levde. Det är samma lidande som har sitt ursprung i samma försakelse, i samma avståndstagande. I världen, men icke av världen. Men icke bara i samma avståndstagande, utan också i en förblivande uttågsrörelse. Hon tog generellt avstånd från världen då hon blev döpt, men hon måste också senare ta avstånd i ett förblivande uttåg.

Familjeförsörjaren blir erbjuden att bygga upp ett företag med en som icke tror. Det tycks inte vara något större problem. De bildar ett aktiebolag och delar på aktierna. Han säger: "Det här handlar inte om kristendom, det handlar om affärer. Det här handlar inte om mitt församlingssliv, det handlar om mitt privatliv." Familjeförsörjaren har i själva verket kristnat världsliga principer. Han har förenats med världen.

Typiskt för de första kristna

Det som var typiskt för de första kristna var inte intresse för att skaffa sig bildning. Det var att de levde i uppbrottsstämning: Jesus kommer! Hela deras liv fick en annan inriktning.

Om man är lojal med världen blir det varken bedrövelse och ångest — men det blir säkert högre lön. Man avstår från att vinna själar för Gud, men då blir det förmodligen ingen nöd, ingen kunskap och naturligtvis inget tålmod. Men det blir högre lön och större lägenhet — därför att vi är integrerade med världen.

Känner vi fackföreningens ideologi? Vet vi vad arbetsgivaren kräver av oss om inte lojalitet? Hur långt skall denna lojalitet drivas? Vi är sammanlänkade med villkor som bland annat går ut på att vi inte får vittna på arbetsplatsen.

Att äga en tro

*Att äga en tro på en Frälsare
kär
det är en underbar skatt.
Han Livet, Sanningen och
Vägen är,
och Ljuset i den mörkaste
natt.*

*Hans namn är Veldig Gud,
Evig Fader,
Fridsfurste och Underbar
i råd.
Och i Hans hand jag tecknad
är
tänk vilken nåd.*

*Jag är så glad att i unga år
fick lämna mitt liv i Hans
hand
och snart min Jesus jag
skåda får
en dag på den andra
strand.*

Sissi Hedman

Vi får vara kristna så mycket vi vill, bara vi är det anonymt. Det skall vara vår privatsak.

Men säger skriften det? Skulle vi handla som bibeln lär, skulle det bli kaos i samhället. Det heter: "Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilka gemenskap har ljus med mörker? Huru förlikar sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eller huru låter ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: "Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk. Alltså: Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en fader för eder; och I skolen var mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige!" (2 Kor. 6:14–18)

Maranatafolket har definitivt valt en annan väg! En blaserad kristenhet försöker hålla verksamheten igång med hjälp av katolska präster och ekumeniska och karismatiska konferenser. Maranatafolket däremot samlades till bibelkonferens i Stockholm första veckan i januari för att metodiskt ta upp kampen för familjens frälsning och hela personlighetens frigörelse från världsmaktens snärjan.

— Härligheten har vi ändå! Det såg vi i går kväll, som Lasse Andersson sade på söndagsförmiddagen.

En förlösande atmosfär av friskt, frimodigt och liksom pånyttfött jubel och lovsång inramade konferensens allvarliga budskap. Det var som ett nytt raketsteg hade tänts, om man nu kan likna Maranataväckelsen vid en trestegsraket, där det första steget med ett väldigt dån lyfter från marken, den andra skickar den vidare, och det tredje lägger rymdkapseln i den rätta banan, som bär fram. Och där är vi nu, pris ske Gud!

— Det handlar om frälsning! Om du inte förstår det, får du be att fjällen faller från dina ögon! utropade Kjell Roos i sin laddade predikan på fredagskvällen.

Och i konferensens inledningsmöte frågade Arne Imsen:

— Är vår kristendom så opraktisk och abstrakt att den inte orkar med verkligheten? Det måste sägas att frälsningen är en kallelse till uppbrott, uttåg, kamp och strid med livet som insats. Vår lott i tiden är att vara i strid med världsmakterna, som vill sluka allt kristusliv. Men kyrkorna kan i stället bjuda ut frälsningen som en livsåskådning, en filosofisk ide eller en försäkring.

Polisrazzior på Gamla Bro

Sällan har väl församlingen och den enskilde kristnes kamp mot "VÄRLDEN" blivit så konkretiserad och verklighetsförankrad och omöjlig att smita undan. Och precis dagarna närmast före konferensen fick syskonen på Gamla Bro se två skrämmande exempel på vad som kan hända den levande församlingen i Sverige 1979.

Plötsligt spärras Gamla Brogatan av, och svensk polis stormar in på Gamla Bro och gör razzia! Första gången griper man en frälst engelsk broder, som varit bara några veckor i Sverige och av Gud letts in i gemenskapen på Gamla Bro och blivit döpt där. Med motiveringen att han har för litet pengar förpassas han omedelbart ut ur landet. Storfamiljens åtagande att sörja för hans uppehälle tar polisen ingen notis om.

Andra gången gäller det en tunisisk broder som blivit frälst och döpt på Gamla Bro och deltar i arbetet där. Han har varit för länge i landet, och han får inte hjälpa till i syskongemenskapen utan arbetstillstånd, säger polisen. Han förs till häktet och utvisas efter två veckor.

Ödesfrågor på Bibelkonferens

att leva av tro eller att leva för Gud el

— Hur skall församlingen ställa sig till "plikterna" i samhället? Hans Brynte frågar och repeterar.

Frågan om församlingens oberubbliga fråga av högsta prioritet — NU. ens orubbliga krav i alla tider a makter. Och nu är det tid att s att Jesus kommer.

Vi kan tydligt se hur församling. På den ena flanken tränger katolikerna och institutioner med ökad insyn och kontroll.

Församlingen måste stå fri för sitt sande budskap världen så väl beläst hem och familjer.

Kring detta allvarliga ämne vart det samlade i Stockholm en

En församling "av alla folk och stammar" tog polisen två nyfrälsta invandrare utvis för konflikten mellan tro och byrå

bidrag er staten

de i förhållande till samhället är en ödes- har alltid stått strid om detta församling- fri gentemot såväl synliga som osynliga aldrig förr kämpa för den friheten därför

gen i vår tid utsätts för fiendens angrepp. sm och ekumenik fram. På den andra, sta- ubventioner och därmed följande krav på

tt kunna fungera och bära fram det fräl- er. För att kunna vårda trasiga människor,

usförsamlingar och grupper från hela lan- ska i januari. Mats Jansson rapporterar.

"i jubel och hänförelse. Dagen innan konferen- ch utvisade dem på mycket lösa grunder. Ett be- i.

Så riktas grundskottet mot försam- lingens arbets- och måltidsgemenskap, där det inte är jude eller grek, och där alla vill hjälpas åt med uppgifterna. Så tvingas kristna trossyskon spalta upp familjegemenskapen: *han* får inte hämta en kropp kaffe, *han* får inte diska, *han* får inte dela ut en handaffisch. Guds- riket har kolliderat med svensk lagstift- ning på köksplanet! Gud har inget an- seende till personen, men lagen gör åt- skillnad.

Uppslukade av kejsaren

Hur långt kan en kristen vara solidarisk och lojal mot samhällets växande, allt mer totala krav, utan att förlora sin identitet som kristen och uppslukas av världen? Kan man leva ut sin kristna tro i dagens Sverige utan att uppfattas som lagstridig? Det var konferensens brännande frågeställningar.

— Vad är det som orsakar konflik- ten? Vad skiljer oss från andra? VI TROR PÅ GUD. Det räcker! betonade Arne Imsen.

Skolplikt, värnplikt, skatteplikt och en oskiven föreningsplikt och vårdplikt är de konkreta konfliktområdena. Skat- teproblematiken snuudade vi bara vid den här gången. Om vi inte är med i statskyrkan, är det självklart att vi inte betalar kyrkoskatt. Men om vi tar bar- nen ur statens skola, skall vi då ändå fi- nansiera den otympliga utbildningsap- paraten? Hur får vi då några ekonomiska möjligheter att själva fostra barnen? Om vi vägrar värnplikt, kan vi då ändå finan- siera militarismen med våra skatter?

"Ge kejsaren vad kejsaren tillhör!" Ja, men inte vad han *kräver*, för han vill ha *allt!* "Vi är uppslukade av kejsaren!"

Vårdplikten var för många en ny pro- blemställning. Här gäller det bl.a. för- samlingens och familjens ansvar för de äldre, som i dag är "dömda" att hamna på sterila, gudsfiendliga institutioner. "Rätten att få födas och dö hemma är snart också en rätt värd att kämpa för!"

Att vägra värnplikt kostar inte så mycket i Sverige, men vad händer den som tar det steget i Grekland, i öststa- terna osv? I början av en ny missions- epok har problemet blivit brännande.

— Militarismen handlar om förintel- se. Det systemet kan ingen kristen ta del i, sade Hans Brynte. Däremot tror jag på en *rättsordning*, där ett visst våld ingår, men vid att döda går gränsen. Vi är inte neutrala när det gäller att försvara vårt land, men vi gör det på vårt sätt. För oss gäller det att med manligt mod befrämja livet.

Skolplikten en frälsningsfråga

Skolplikten är en frälsningsfråga för fa- miljen, framhöll Arne Imsen. Striden gäller barnens liv som andliga varelser. Därför måste barnen gömmas, som bar- net Moses gömdes av sina föräldrar. De följde kärlekens lag, som var starkare än konungens makt, "och läto icke för- skräcka sig av konungens påbud" (Hebr 11:23) Inte alla kulturer tar barnen i födelseögonblicket — staten kan också mörda dem succesivt genom sin utbild- ningsapparat.

forts. på sid 17

NY POLISRAZZIA PÅ GAMLA BRO

Nyomvända invandrare greps och utvisades

□ Polisrazziorna på Gamla Bro fortsät- ter, trots högsta polisledningens beklag- anden. Liksom tidigare gäller det ut- ländska medborgare, som kommit till Sverige, blivit frälsta och fått uppehålle i någon av storfamiljerna. Polisens upp- trädande har varje gång varit lika hän- synslöst och nedlåtande. Med återopan- de av sina befogenheter har polisen även tagit sig in i storfamiljens sovrum, väckt svenska ungdomar och frågat efter pass samt hotat med att bryta upp stängda dörrar.

Vid det senaste tillfället tog man en nyomvänd tunisisk broder på bar gär- ning, när han bar ut sin frukostdisk. De

Hit till polishuset fördes de båda bröder- na och här avgjordes deras öde.

grep honom och frågade efter pass och kontanter. De konstaterade att han up- pehållit sig för länge i landet och fördes till häktet.

Arne Imsen och Gunno Andersson, som leder arbetet på Gamla Bro, tog

forts. på sid 15

På plats efter plats ute i landet startar nu hemundervisningen där hela familjen deltar. Man lär och lever tillsammans och delar med sig av erfarenheter över generationsgränserna. Ofta blir lektionerna spontana bibelstudier. En ny rörelse med kärnfamiljen i centrum.

Hur skall man då juridiskt och sociologiskt definiera denna nya rörelse och anpassa den till gällande lagstiftning? Ja, det är frågor som vi tycker är underordnade. Men så tycker inte myndigheterna i vårt lilla, komplicerade land. Man kräver i stället insyn och kontroll från centralt håll. Vi har svaret att undervisningen sker enligt skollagens 35 § och flera lokala skolstyrelser har också hittills visat stor generositet.

Men ändå finns det anledning att vara uppmärksamma eftersom man både inom SÖ och i riksdagen yrkat på lagändringar.

Provocerad av en socialdemokratisk kollega lovade även skolminister Rodhe skärpning gentemot barn och föräldrar. Hon uppmanade skolstyrelserna att inte bara pröva huruvida barnen lärt sig multiplikationstabellen utan även om de fått del av skolans allmänna inriktning. Just den inriktning som maranataföräldrarna vänder sig emot.

Skolministerns pekpinne till skolstyrelserna ute i landet måste betraktas som uppvigling till massmissbruk. Det finns inga entydiga direktiv när det gäller prövning av barn som undervisas i hemmet.

När Midnattsropet träffade Birgit Rodhe som hastigast under en presskonferens i Karlskoga var hon direkt avvisande inför frågorna om den framtida rätten att undervisa i hemmet.

Bilden: Birgit Rodhe talar i Karlskoga.

-Kampen för hemundervisningen är en familjerörelse, Birgit Rodhe!

Text och foto: Lars Andersson

Skolminister Birgit Rodhe är i Karlskoga för att inspektera en ny skola och samtidigt informera press, skolfolk och allmänhet om Mundebo's nya budget.

Presskonferensen är utlyst till 16.30 och när tidningarna släpps in i kollegierummet i Bergslagsskolan har skolstyrelsens interna möte med ministern övergått till formellt eftersnack med kaffe, dopp och allehanda avtackningar. Det är ingen stormande presskonferens. Journalisternas inledande frågor är så anpassade och ofarliga att fru Rodhe i lugn och ro kan äta sin sockerkaka och dricka sitt kaffe medan hon svarar.

Så kommer Midnattsropets fråga om föräldrarnas rätt till hemundervisning och attitydförändringen är fullständig.

Birgit Rodhe svarar högst ogärna på frågorna.

— Här i länet bl.a. finns en hel rad föräldrar som anser grundskolans allmänna inriktning, såväl som pedagogiska, stämmer så dåligt överens med deras egen tro och livsåskådning att de tagit sina barn ur skolan. Vilket skydd kommer dessa föräldrar att få av samhället för undervisning i hemmet?

Inga personliga åsikter

— Jag förstår att ni syftar på Maranatas pilgrimsskolor, svarade Rodhe, och där handlar det ju om enskild skola och inte hemundervisning.

— Enmansutredningen om enskilda skolor som kom i höstas tar bl.a. upp rätten till hemundervisning enligt § 35 skollagen. Får vi behålla den rätten eller blir det lagändring?

— Utredningen har varit ute på remiss och när vi fått alla svaren på den kommer de att utvärderas. Därefter återkommer jag med förslag till riksdagen.

— Har ni då några personliga önskemål om utvecklingens gång?

— Sedan jag blev statsråd har jag lärt mig att inte ha några personliga åsikter.

Birgit Rodhe kom till regeringen Ullsten från Statens kulturråd där hon var ordförande. Hon har arbetat som rektor,

skoldirektör och kommunalråd en stor del av sitt liv i Skåne och är alltså en skolmänniska med stor erfarenhet. Hon har varit aktiv kristen, haft uppdrag i Kyrkornas Världsråd och Studentvärldsförbundet och även varit Bibelkommissionens ordförande sedan starten 1973.

Birgit Rodhe sade nyligen i en tidningsintervju att hon är tveksam mot "isolerade alternativskolor".

Kristna statsråd

Vi bör inte ha några illusioner om de kristna politikernas inflytande i samhället. Är det exempelvis någon som kan skönja att vårt kulturliv tillförts några andliga värden eller livskvaliteter under den frikyrkligt aktive Jan Erik Wikströms ledning på utbildningsdepartementet? Knappast! Utarmningen har väl aldrig varit mer påtaglig.

Men låt oss helt kort gå tillbaka till riksdagsdebatten mellan Åke Gillström och Birgit Rodhe och ta reda på vilka avsikter politikerna har med skolan och inte minst då "vår skola" och våra ungdomar.

Gillström som ställt en interpellation till skolministern citerar uppskärnad från ett reportage om hemundervisningen för riksdagens ledamöter:

— "Ledaren" menar att kvinnan skall vara hemma och sköta barn eftersom hon egentligen vill vara hemma... läser han och kommenterar:

— Åtminstone det sista borde få vårt kvinnliga statsråd att reagera mycket hårt".

Nå, vad tyckte då det kvinnliga statsrådet:

— Barnen (maranatabarnen) skall alltså genomgå provning, och — jag vill gärna förutsätta att man därvid har att inte bara kontrollera att barnen lärt sig multiplikationstabellen osv. utan att provningen också gäller, trots att det inte står skrivet (i skollagen) den allmänna inriktningen som grundskolan har och att man därvid skall ta i beaktande sådana ting som Åke Gillström tog upp och som — vilket gläder mig — intresserar både manliga riksdagsmän och kvinnliga statsråd.

Eniga politiker

Så rörande eniga var man alltså enligt riksdagsprotokollet nr 32 14/11-78. I klartext betyder detta att riksdagspolitikerna uppmanar lokala myndigheter att kontrollera huruvida vi förmedlar modernt könsrollstänkande till våra barn.

Återigen måste vi slå fast att hemundervisningen är en protest mot hela skolsystemet och i synnerhet mot den människosyn som bl.a. slår igenom i den nya

Birgit Rodhe är kristen och skolpolitiker med lång erfarenhet och med många uppdrag.

I sin ungdom kämpade hon för ett korporativistiskt samhälle, uppgav en tidning nyligen.

När Midnattsropet mötte henne på årets första valmöte i Karlskoga var hon direkt avvisande och hade ingen förståelse för frågor om kristna föräldrars rätt att själva undervisa sina barn.

synen på man och kvinna och i undervisningen om evolutionsteorin, aborten och preventivtekniken. Alltsammans är den gudlösa människans manipulationer med själva livet och vi kan redan se förlängningen i en allt öppnar dödshjälpsdebatt.

Cynismen tränger igenom

Talet om den fria "demokratiska" människan är skolans största bedrägeri. Hur gammal var pojken som giftödade över 20 åldringar? 18 år — alltså bara två år sedan han gick ut grundskolan. Vi skyller inte giftmorden i Malmö på skolan men alltför ofta tränger den cyniska livsfilosofin igenom i meningsfullt våld, vandalism och död. Skolan har här varit en huvudkanal för draksådden.

Vi kan naturligtvis inte ställa upp på den kontroll skolministern talar om i sitt interpellationssvar. Multiplikationstabellen — OK — men inte ifråga om den moderna människosynen. Där håller vi före rätten att hävda Bibelns väckande och omskapande budskap om synd och rättfärdiggörelse genom tro, om gudomligt ursprung och evigt liv.

Och det vore intressant att veta hur många av Sveriges bekännande kristna, som fortfarande står för den bekräftelsen.

Fotnot: avsnitt inom parentes red:s anm.

BYRÄDIREKTÖR PÅ SKOLÖVERSTYRELSEN:

-Skolor kan inte startas av vilka galningar som helst

□ Politiker, både ute i kommunerna och på rikspanet, har som vi sett, sagt sitt om hemundervisningen. Skolöverstyrelsen däremot har hittills legat lågt. Men häromdagen gick en SÖ-tjänsteman ut med direkt hotfulla varningar. Byrådirektör Malin Beijer på SÖ:s grundskolebyrå, ansåg i en hälsingetidning, att hemundervisningen är ett direkt hot mot skolan.

— Personligen tror jag att lagstiftningen ganska snart kommer att ändras på den här punkten, menade Beijer. — Samtidigt är jag förvånad över att skolstyrelsen inte ställer hårdare krav.

Till sist sade byrådirektören:

— Förresten, skolor bör inte kunna startas av vilka galningar som helst!

Midnattsropet ringde upp SÖ och bad Malin Beijer om en förklaring.

— Vi har fått den uppfattningen via pressen att det här är en underlig företeelse. Och vi lever ju i ett rättssamhälle där exempelvis aga är förbjudet.

— Anser ni att det är ett rättssamhälle, att myndigheter beslutar och stiftar lagar utifrån pressens bild av verkligheten?

— Vi har gjort vissa sonderingar efter Åke Gillströms motion...

— Står ni för uttalandet att "skolor" bör inte kunna startas av vilka galningar som helst?

— Jag avsåg ingen person. Egentligen är det ju bara slanguttryck för vad som står i skollagen. □

Du giver mig glädje i hjärtat, större än andras, när de få säd och vin i myckenhet. I frid vill jag lägga mig ned, och i frid skall jag somna in, ty du, HERRE, låter mig bo avskild och i trygghet." (Ps 4:8-9).

Vi läser vidare ur Psaltaren: "HERREN står mig bi, jag skall icke frukta, vad kunna människor göra mig? HERREN står mig bi, han är min hjälpare, och jag skall få se med lust på dem som hata mig. Bättre är att taga sin tillflykt till HERREN än att förlita sig på människor". (Ps. 118:6-8).

Trots alla dessa härliga löften som vi har att hämta ur Livets Bok, så finns det skaror av människor som lever sitt liv nästan ständigt rädda och fruktande. Att det i realiteten verkligen är så, måste väl vara bevis på att de inte läser sin bibel och hämtar kraft ur densamma. Därför får de alltså inte den trygghet och ro som bibeln lovar att ge. Nej, det är så gammalmodigt att läsa en sådan bok, säkert läser många hellre någon spännande hårddeckare eller ser de kanske ännu hellre någon exklusiv porrfilm, många tror sig finna trygghet och ro genom detta. Men allt detta är dock bara en stundens tillfredsställelse, allt ter sig så tomt och innehållslöst i deras liv efteråt. Man vill bara ha mer och mer av alla denna världens styggelse, men det hjälper inte ändå. Man blir resignerad, apatisk. Man har inte fått tag i något som verkligen håller i längden.

Men bibelordet håller vad det lovat, om man nu börjar studera bibeln, men det är dock så få som finner den utvägen ur allt kaos, allt elände som existerar här på denna smutsiga jord. Sven Lidman skrev på sin tid en bok som heter "Bryggan håller". Jag har läst den och man blir verkligen välsignad då man läser denna bok. Vi som är frälsta behöver således inte frukta för någon eller någonting varken här under jordelivet eller bortom graven, vi vet att vår Förlösare LEVER.

Sök Gud medan tid är!

En del människor äger allt vad denna världen kan giva, men innerst inne så fruktar de för något eller någonting. De kanske har en familjebibel i sina hem men den öppnas aldrig. De är ur stånd att kunna få del av alla de underbara välsignelser den har att ge. Mest fruktar de för svåra sjukdomar, för döden och för vad som finns bortom döden, om de nu tillnärmelsevis tror att det finns någon form av liv bortom graven. Dessa tre ting sjukdom, död och grav är ju högst väsentliga saker i vår ovissa tillvaro, men ändå törs man inte tala om sådana ting förrän man slutligen står inför nakna fakta. Man ligger där hjälplös, måste omhändertagas av andra människor. En del kan ligga många år på

SÖK GUD medan tid är!

Många människor fruktar för sjukdom och död, rädda för att bli hjälplösa och omhändertagna av andra under många år framåt, skriver Elsie Hjort, Örebro, Men har man inte tänkt på Gud tidigare kan den dag komma då man inte längre orkar tänka. Det hade varit bättre för dem om de sökt Gud redan som unga.

Av
Elsie Hjort
Örebro

detta sätt, kanske önskar de flesta att de kommer ifrån detta lidande. Men har man inte tänkt på Gud tidigare i sitt liv så kanske man inte orkar det nu, man kanske börjar bli åderförkalkad, hjärnan är inte lika klar som tidigare, man kanske inte har någon att tala med om dessa ting. På sjukhus och anstalter är personalen förbjuden att tala om andliga ting. Det hade varit bäst för dem om de sökt Gud tidigare i sitt liv, helst redan som barn och ung.

Vi vet ju också att man inte får undervisa om andliga ting i skolorna numera. Det är underbart att det finns en sådan skola som Pilgrimsskolan. Gud har all makt att utbreda dessa skolor i landet, ingen människa kan förhindra det Gud vill. Han allmakts Gud är! Det står i Jer. 32:27. "Se, jag är HERREN, allt köttets Gud, skulle något vara så underbart att jag icke förmådde det?".

Det finns som sagt mycket gott att läsa ur Livets bok, vishetens källa: Bibeln. Kanske studerar vi den inte tillräckligt mycket, tänk vad mycket vi går miste om då. Man får ju i bibeln svar på alla "varför" i sitt liv, man får först och främst visshet om fullständig frälsning för tid och evighet. Man har också löfte om att få leva i vila och fullständig ro. Man får uppleva och leva i en frid som övergår allt förstånd. Man behöver inte endast sitta hemma i sitt hem och läsa bibeln för att få alla dessa välsignelser. Det kan man få i sitt arbete hemma i

köket. Man kan få uppleva "sällhet såsom havets vågor" mitt under en stärande skogspromenad, där man ser alla Guds under ute i naturen. Rätt vad det är så blir man så uppfylld av Gud, så att man knappast vet var man befinner sig.

Då jag en gång för en tid sedan läste en artikel om att "Jesus Kristus är uppstånden" av Axel R. Olsson (jag har läst den flera gånger) så blev jag så uppfylld av himmelsk ro och salighet, ja, detta tillstånd levde jag i hela den kvällen. Det finns många som tvivlar på att Jesus verkligen är uppstånden, kanske gör de flesta det, men för oss som är frälsta är det en levande verklighet. Vi är så fullkomligt förvissade om detta. Vi vet att Jesus snart skall komma igen och hämta de sina från denna smutsiga jord där det finns så mycket synd.

Jesus kommer!

Tänk, vilken härlighet som väntar oss där bortom graven. Kanske sker Jesu tillkommelse i vår generation. Om den dagen vet inte ens änglarna i himmelen, men Gud vet. Skulle vi med saknad lämna denna jord då, vi som ändå haft det så underbart här, nej, vi vet att vi ju kommer till någonting mycket bättre. Vi kommer helt säkert inte att sakna denna jord. Vi kommer ju till ett land där lovsången och bruset skall vara som stora vatten.

Jag tror att det på något ställe i bibeln står att människorna skall stå rädlösa inför havets och vågornas dån. Ja, detta gäller ju inte det himmelska bruset jag nyss nämnde om utan det menas att de står rädlösa inför allt som sker i den tid vi lever i. Människor mördas i miljoner, man kan sticka ned en människa på öppen gata som det ju hänt här i vår stad. Ett människoliv tycks ingenting vara värt och ändå inrymmer det så mycket i varje människas liv. En pastor sade en gång att "det läggs så mycket vetande ner i graven". Hur sant är det inte. Det finns dem som doktoretrat i flera ämnen, men de har ändå fått ta med sig sin vishet ned i graven.

Vi som är frälsta lever väl i regel ett glädjefyllt liv. Vi går inte och tänker sorgsna tankar, på död och grav, nej vi är fulla av LIV. Vi lever ett intensivt liv med Jesus. Vi har aldrig långsamt och tråkigt. Vi har ju alla våra kära trossyskon att få känna gemenskap med och fröjdas i Gud tillsammans med. Man hör ibland människor som lever på världens vis säga: "De långa söndagarna de räcker minsann till". Man har långsamt då man inte är i arbete, man har långsamt då man har lediga dagar. Tänk med vilken glädje vi frälsta går på möten på söndagar och andra dagar. Man längtar dit och man blir aldrig besviken. Man får alltid något gott från himmelens Gud inom sig som man får taga med sig hem och leva i. Men jorden är ju i den ondes våld, människorna i stort gör hellre det onda än det goda.

"Så säger Gud, HERREN, han som har skapat himmelen och utsänt den, han som har utbrett jorden med vad som alstras därav, han som har givit liv åt folket som är därpå, och ande åt dem som vandra där: Jag, HERREN, har kallat dig i rättfärdighet och jag vill fatta dig vid handen och bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket och sätta dig till ett ljus för folkslagen, för att du må öppna blinda ögon och föra fångar ut ur fångelset, ja, ur fångenskapen dem som sitta i mörkret. (Jes. 42:5-7).

Dödens makt skall omintetgöras

Jag vill citera vad Stig Wikström har skrivit i Hemmets Vän. »1 Kor. 15:50 säger att "kött och blod icke kunna få Guds rike till arvedel". Uttrycket "kött och blod" betecknar vår nuvarande organism. Vad aposteln således vill säga är att vår nuvarande fysiska organism är sådan att den inte kan uthärda ett tillstånd som Guds rike i sin fullhet ska innebära. Paulus säger "kött och blod" och undviker att använda ordet "kropp". Ty kropp ska alla de troende ha även i Guds rike. Fil. 3:21 talar om hur Jesus Kristus "skall så förvandla vår förnedringskropp att den bliver lik hans härlighetskropp". Och den fullkomliga kroppen ska sannerligen igenkännas av

de fullkomliga människorna i den fullkomliga världen. Visst kommer vi att känna igen varandra. Och andra som vi inte känt här skall vi också känna igen där!»

I 1. Kor. v. 51 och vidare står det: "Se, jag säger Eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bli förvandlade, och det i ett nu i ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå till oförgånglighet, och då skola vi bli förvandlade. Ty detta förgångliga måste ikläda sig oförgånglighet, och detta dödliga ikläda sig odödlighet. Men när detta förgångliga har iklätt sig oförgånglighet, och detta dödliga har iklätt sig odödlighet, då skall det ord fullbordas, som står skrivet: Döden är uppslukad och seger vunnen. Du död, var är din seger? Du död, var är din udd? Dödens udd är synden, och syndens makt kommer av lagen. Men Gud vare tack, som giver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! Alltså mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga. Alltid överflödande i Herrens verk, eftersom i veten att edert arbete icke är fåfängt i Herren".

Bönen är nyckeln till väckelse

Jag har med denna min artikel velat framhålla vikten av att läsa Guds ord. Vi kanske läser bibeln mycket, men vi skulle kunna läsa den ännu mera och på så vis få ännu flera välsignelser till ande, kropp och själ. Att söka vinna andra för ett liv i evigt ljus är ju vår främsta uppgift som kristna, men gör vi det tillräckligt mycket, kanske talar vi mera om jordiska ting än om andliga.

Lever vi i bönen ständigt? Tänk om alla kristna levde i ständig bön, i ständig gemenskap med Jesus, vilket resultat skulle det inte bli då. Det skulle helt säkert bli massväckelse, en väckelse som inte krampaktigt sökt framkallas, utan en väckelse som vore helt enorm. De som man minst anade kanske kom fram till botbänken för att få lämna sina liv i Jesu händer (med allt vad det innebär för deras anhöriga o.s.v. i all oändlighet). Är inte bönen NYCKELN till väckelse. Man har bedit i årtionden om en väckelse om man väntar fortfarande, men det har kanske inte varit det rätta engagemanget i bönen, man har bedit vaneböner (som att mala på gamla kvarnar).

Vakna! Guds folk, se vad tiden lider! Den går sin undergång till mötes och många (helst alla) måste räddas för evigheten. Jag vill av hela mitt hjärta höra till den skaran som verkligen beder, intensivt, uthålligt, Gud vet att jag vill det så länge jag lever. Låt oss alla verkligen bli förvissade om vilken makt det ligger i bönen, en kraft som ju också vetenskapligt bevisats. Ringaste barn som beder...

Midnattsropet

VACKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer med 16 nummer per år.

Ansvärgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jilker, Stina Fridolfsson, Per-Arne Imsen, Prenumerationspriset är: Helår 45:-, Halvår 23:-, Kvartal 12:-, Lösnummer 3:-. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". Dvs pren gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag: vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 57 16 20 -4

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Box 344, 101 24 Stockholm

Tel. 08/23 52 30

Postgiro: 44 10 05 -6

GAMLA BRO, servering

PILGRIMSBODEN

PILGRIMSHEM, gästrum

KLARA TONER, bok- och musikaffär

Gamla Brogatan 27, Stockholm

Postadress: Box 344

101 24 Stockholm

Tel. (växel) 08/23 52 30

Ett ord på vägen...

Tel. 08/21 55 87

(automatisk tele-svarare)

Tryck: Welins Tryckeri Efr. AB
Örebro 1979.

forts. från sid 11

NY POLISRAZZIA

omedelbart kontakt med polisledningen, bl a högste chefen, den för spioneri gripne kriminalkommissarien. Polisen sökte i det längsta förhindra insyn i handläggningen av brödernas sak. Man sökte t o m undanhålla polisrapporten, fastän den är offentlig handling.

Efter flera besök fick Imsen och Andersson till slut del av polisrapporten. Största delen upptog påståenden om att Imsen och hans medarbetare skulle ha "försvårat polisens arbete" och "gömt utländska medborgare".

De båda bröderna utvisades, trots att församlingen erbjöd full ekonomisk garanti för dem. Den ene brodern, en engelsman, utvisades med omedelbar verkkan. Den tunisiska brodern, som blivit frälst och döpt, kvarhölls i tio dagar innan han på sin familjs bekostnad flögs hem till Tunisien. Vi återkommer mera om detta senare.

Kultursamhällets förförda generation

Jag vill inte att mina föräldrar får reda på att jag gör abort

FRÅGA: Jag är en tjej på snart 14 år och jag undrar om man kan få abort utan att ens föräldrar får reda på det? Måste man ligga kvar flera dagar på sjukhuset efter aborten?

Tacksam för svar

SVAR: Det är inte absolut nödvändigt att föräldrarna vet om det och vill du inte att de ska veta om något så får de inte det heller. Däremot kan det vara bra att de får veta. Dels för att du kan behöva någon att tala med om det här, både före och efter aborten, och dels för att det kan bli blödningar och annat trassel efteråt om man har otur. Om aborten görs innan det har gått 12 veckor efter sista menssen, så behöver du inte stanna på sjukhuset mer än den dag då aborten utförs.

● Modern medicinsk rådgivning för ungdom. Ur ett flottigt café-ex. av en av vårt lands största damtidningar.

Fråga om skolan

om läromedel,
juridik,
andliga eller
praktiska
problem.

Skriv till
Midnattsropet,
Järntorgsg. 7,
703 61 Örebro.
— märk kuvertet
"Skolfrågan"

Välkommen!

Beställ kassetter
om barn och utbildning!

PROVA Midnattsropet 5 NR FRAMÅT

EGEN:

- ☐ Jag vill provprenumerera på tidningen Midnattsropet 5 nr framåt. för 10:— kr.
☐ Jag bifogar 10:— kr ☐ Sänd inbetaln.kort

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr/postadr: _____

Tel: _____ / _____

GÄVA:

- ☐ Jag vill provprenumerera till:

Namn: _____

Bostad: _____

Postnr/adr: _____

Tel: _____ / _____

Debitera mig: Namn: _____ Bostad: _____ Postnr/adr: _____

Orderadress: MIDNATTSROPET, Box 344, 101 24 Stockholm. Tel. 08/235 230

forts. fr sid 11

ÖDESFRÅGOR

"Man aktar sig för att påverka i religionskunskapen, för man vet att opinionen är påpasslig, men i t.ex. biologin är det fritt fram." Och med egna ögon fick konferensdeltagarna se böcker som undervisar *förskolebarn* om könsdelar, onani, samlag och preventivmedel och där varje form av moral eller normer lyser med sin frånvaro. Män och kvinnor, pojkar och flickor nakna om varandra, tonåringar som "bor ihop" och "ligger ihop" — men inte ett enda ord om äktenskap. — I dag är kroppen barnens Bibel. Så här enkelt och naturligt skrev man om Jesus förr — nu får de läsa om könsorganen i stället! En lärare tog med sin skolklass på sexklubb i Klara-kvarteren för att de skulle få se samlag på scenen — men såg ett ord om frälsning, och du blir suspenderad eller sinnessjukförklarad!

Kränkande behandling

— Så bearbetar man barnens sinnen, så att de inte har några komplex eller hämningar. Vilddjuret har släppts loss, och ingen kan tämja det!

— Enligt den nya lagen är kroppslig bestraffning eller "kränkande behandling" förbjuden i hemmen. Att ta barnen i örat eller ge dem en dask i stjärten är alltså "kränkande" — men vad är då det här?

— Fly för ditt livs skull! Om valet står mellan dagens skola och ingen undervisning alls, då väljer jag ingen undervisning alls. Det enda som kan bevara oss i den här situationen är Guds helig-

het. Handlar du inte nu, är du medskyldig till utvecklingen och kommer att ställas till ansvar en gång.

Familjens upplösning

Familjen stod mer än någonsin annat i centrum under konferensen "Överst kommer familjen. Den har delegerat överheten viss makt, och det är uteslutande så länge staten skyddar familjen och skapelsens ordning som den har någon gudomlig myndighet."

Arne Imsen talade också om hur allt vi ser i dag har sitt upphov i familjens upplösning och församlingens sekularisering. Tidigare generationer hade en ovärderlig reskost med sig i de tio budorden. Det fanns en rättsordning, en skapelsens ordning. Idag har utvecklingen gått så långt, att barnen blir medier för den onda andevärlden. Det går inte att tala med dem längre.

— Då kommer beteendevetenskaper, psykologi och juridik med sina botemedel: Ge barnen rätt att skiljas från sina föräldrar. Barnen skall få "rätt". Samhället skall tillsätta ombudsmän som för deras talan.

Och Arne Imsen målade upp kusliga framtidsperspektiv:

— Barn kommer att organisera sig för att få föräldrarna avsatta och få leva ut i det nya systemet, den nya friheten, den nya extasen och de nya undren. Så bryter de ned allting som har med ideal, tradition och moral att göra. Vi får se Markus 13:12 legaliserat och i system-satt, och det ser nästan "progressivt" ut: "Och den ene brodern skall då överlämna den andre till att dödas, ja, ock fadern sitt barn; och barn skola sätta sig upp mot sina föräldrar och skola döda dem."

— Vi får den unga, fria, självständiga människan som exploaterar allt i nuet och bryter med allt mänskligt. Då går vi in i den väldiga karismatiska anderörelsen enligt 2 Tess. 2.

— Skolan kommer att nå sitt mål! Men vi kommer inte att vara med i den utvecklingen! Gud har också en väldig arme som skakar hela Sverige.

— Han behöver bara fyra spetälska krymplingar utanför Samarias stadsport.

— Det är föräldrarnas simpla skyldighet och stora förmån att fostra sina barn, men då måste också familjen återupprättas!

Nu gäller det konkreta trossteg!

Med stor frimodighet och stort allvar trädde föräldrar och vittnen fram i möte efter möte och delgav syskonen sina erfarenheter. Och Gud själv bekräftade genom otvetydiga och laddade profetiska budskap som praktiskt taget avlöste varandra, som om själva himlen ville ge ett speciellt eftertryck åt situationens allvar och peka på Guds väldiga makt också i kulturskymningens Sverige. Tönen var klar och entydig: Det är Gud som har visat på en väg, och genom vilka konflikter och martyrier den än för, så är Han trofast och leder sitt folk.

Det handlar om att gå. Människor väntar på oss, och Gud skall låta oss finna en spricka i muren. Budskapet måste ut i Europa, och det måste ut till "de förlorade fåren av Israels hus" i Sverige. "Ställ er vid kyrkportarna, två och två, så att ni kan stödja och trösta varandra, för de kommer att sära och sarga er.

forts. på sid 18

Planera för sommar och semester SOMMAR KONFERENSEN 14-22.7 1979

UPPBYGGELSE • TRO • FÖRMANING
en vecka för och med familjen!

Ring 08/23 52 30 eller skriv till Maranataförsamlingen,
Box 344, 101 24 Stockholm.

forts. från föreg. sida

Kom ihåg, att de är förlorade får! De är rädda."

Undra på att ett heligt allvar vilade över konferensen! Gud var där, och vi stod på helig mark! När vi sjöng de gamla väckelsesångerna, hade det kommit en ny ton i dem. Nu var det inte vanliga "religiösa fraser" för någon av oss; nu visste var och en vad det handlade om för honom: "Golgata väg för hem!" "Sök aldrig efter mig på Egyptens strand, för jag har rest mitt tält långt in i Kaanans land." Nu gällde det konkreta trossteg, med omedelbara sociala och ekonomiska konsekvenser. Nu gällde det att tränga längre in i landet, vara beredd på strid och betala priset. Nu gällde det en ny uppenbarelse av Guds härlighet. Och i mötena gick inbjudan ut att få en personlig kallelse, en personlig vision som håller hela vägen, liksom en gång Abraham, när han drog ut.

"Fader och moder, säg är du med? Syster och broder, träd i vårt led. Den som vill dröja, när aldrig fram. Här gäller följa Jesus, Guds Lamm!" sjöng Christina Imsen, och alla visste vad det gällde för honom eller henne.

Vem ska fostra barnen

— På grund av motståndet så förstår vi, att vi har rört vid en livsnerv, sade Gustaf Jillker. Vem ska fostra barnen är en ödesfråga. Skulle vi börja handla och ta konsekvenserna av vad vi har hört, skulle detta land uppleva en revolution, en väckelse som aldrig förekommit, ett uttåg ur system och slaveri.

— Människor i dag frågar sig alltid: "Varför gör samhället ingenting? Var-

för gör regeringen ingenting?" Men Gud har gett oss ett personligt ansvar för vårt eget liv. Det är evangeliets själva väsen.

— Vi har sett någonting nytt. Dörrarna har öppnats. Det vi tidigare känt av fruktan och försagdhet, det har släppts. Det är det här som människorna ute i Europa behöver höra. Det innebär väckelse.

Vattentäta skott mellan individerna

Hans Brynte målade upp hur vattentäta skott har byggts upp mellan människorna, hur arbetsplatserna, skolorna och nu också hemmen slås sönder i sinsemellan stridande organisationer — arbetsgivarföreningar, tjänstemannaorganisationer, fackföreningar, lärarföreningar, föräldraföreningar och elevföreningar. Individ kan inte längre nå individ — det är ombud som skall förhandla. Snart kanske t.o.m. barn och föräldrar möts via ombud! Hur skall en kristen kunna vara med i detta?

För sin inre blick såg man systemet färdigbyggt och massmänniskan formad. Alla söker sin hjälp hos ombuden högre upp i maktpyramiden. Och Bibelns Vildjur kan träda fram och ta sin plats överst.

— Människan tillhör inte staten — hon tillhör Skaparen och ska redovisa inför Honom. Det är det som ungdomen inte vet och skolan inte lär, sade Östen Dahlberg. Skolan vill pröva Maranata-föräldrar och barnen, men nu är det vi som har övertaget prövningen och underkänt grundskolan. Den lär inte ens barnen att läsa och räkna.

Och om hela vårdapparaten och bidragssystemet framhöll han att alltihop har uppkommit av positiva motiveringar, men det farliga är andemakten som smyger in bakifrån och tar hand om alltsammans.

— Det var när folket skulle smyga ut ur Egypten, som vilddjuret kom fram, fyllde Lasse Andersson i. Staten säger: "Min rättfärdige skall leva av solidaritet med staten" men Guds ord: "Min rättfärdige skall leva av tro". Tänk när människorna säger om oss: "De där lever inte av statssubventioner och bostadsbidrag — de lever av tro!"

Andedöpt i dopgraven

Det var en allvarlig konferens. Människor nåddes av kallelser och tog trossteg. En familj som länge tvekat ringde barnens lärare på konferensens sista dag. De skulle börja med hemundervisning, kosta vad det kosta ville! En ung broder, som länge brottats med sin framtid och kallelse, slutade sin skola dagen efter konferensen. I ett veritabelt korsförhör inför rektor och syo-konsulent fick han bekänna sin Frälsning. Nu studerar och tjänar han Gud i storfamiljen i Karlstad. Osv.

Som Gunno Andersson uttryckte det i ett av de sista mötena:

— Vi går inte in i det här i stolt mänsklig heroism. Vi vet att det vore dömt att misslyckas. Det enda sättet är att ödmjukt gå i Jesu fotspår, draga av Hans kärlek.

Och när budskapet blev värre och värre, så blev härligheten bara större och större. Till slut fanns det inga gränser för jublet, lovsången och tacksamheten till Gud. I avslutningsmötet döptes två unga bröder till Kristus, och i dopgraven döpte Gud den ene härligt i Anden, redan innan han sänkts ned i vattnet. Till slut måste hela församlingen dansa som David inför Herrens ansikte, och lovprisningen svämmade över alla gränser. Ett nytt raketsteg har tänts. Nu bär det hemåt! Ära vare Gud!

VÅREN -79

LÄNS-KONFERENSER

ARNE IMSSEN - EVANGELISTER - FÖRÄLDRAR OCH BARN

Informations- och missionsmöten

Våren -79

ÖRNSKÖLDSVIK 28 febr.—4 mars
ÖREBRO 13—18 mars

KARLSTAD
JÖNKÖPING

28 mars—1 april
28 mars

PÅSKKONFERENS I STOCKHOLM 12—16 APRIL

VÄLKOMMEN FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

forts. fr sid 5

BIBELNS SYN PÅ STATEN

arbetsplatsen och i samhället i övrigt, finner vi ofta att verkligheten inte överensstämmer med våra ideal. Det måste bero på att vi har frihetsideal som inte fungerar i kontakt med verkligheten. Det är verkligen dags att fråga oss var vi fått våra ideal ifrån.

Vi kan alltså läsa i bibeln om slutresultatet av vår kulturs utveckling. Det är ingen uppbyggande läsning. Vi läser alltså: "Och den ene brodern skall då överlämna den andre till att dödas, ja, och fadern sitt barn . . ."

Var finns så primitiva förhållanden? Inte tänker vi väl på att detta skulle gälla ett civiliserat samhälle? Möjligen förkristet eller ett barbariskt samhälle. Men låt oss dröja litet vid uttrycket! Är det inte detta som sker i det samhälle som accepterat aborttekniken? Att denna barbariska sedvänja finns i vårt samhälle har vi svårt att tänka oss eftersom vi redan har våra historiska modeller som vi rättar oss efter.

I Rom. 1:29 ff finns en detaljskildring av denna kulturmiljö. Den enda utveckling man kan tala om är att dessa företeelser hela tiden förstärks. Vi läser:

"Så hava de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet".

Uttrycket "allt slags orättfärdighet" måste handla om orättfärdighet på olika nivåer, ekonomiskt, politiskt och socialt. Inom alla områden möter vi denna orättfärdighet satt i system. När vi tänker på ett orättfärdigt samhälle, leds våra tankar genast till Chile eller Argentina. Där finns orättfärdigheten förkroppsligad.

Men hur är det egentligen? Om vi börjar analysera situationen kanske vi upptäcker till vår förfäran att orättfärdigheten i Sverige är mycket större. Det kan tänkas att vi som skall vara världens samvete har de värsta orättfärdigheterna inom vårt eget lands gränser, men vi har bara inte förmått att se dem. Eller så vill vi kanske inte förstå. Vi har ju demokrati och rösträtt. I Chile finns en typ av orättfärdighet, i Sverige finns det en annan typ. Vi har en gruppegoism som är organiserad och satt i system. Skulle vi bli ännu mer närgångna skulle vi kanske upptäcka att orättfärdigheten t.o.m. finns inne i den kristna församlingen. Genom vårt kulturarv och den kulturmiljö vi lever i har vi tagit upp ideer och beteenden som hör världen till. Vi har legaliserat dem — kanske också kristnat dem.

forts. nästa nr

forts. fr sid 3

NU KOMMER SKOLAN TILL KLÄPPEN

holm och arbetet på församlingshemmet och evangelisationscentret på Gamla Bro. Med vision om människors frälsning skall hon i första hand satsa på evangelisation men även hjälpa till med undervisningen.

Jonas sköter gården och skötseln av getterna och hönsen.

Att familjen Dahlberg på Kläppen tillhör Maranata är det väl få i bygden som inte känner till, sedan man en tid tillbaka också driver en bokcafé mitt i Norsjö. Skyltarna med namnet Klara Toner och en stor kaffepanna påmålade, lyser inbjudande ut mot vinterkylan på trottoaren. Väl innanför dörren slår hemtrevnaden och kaffedoften emot. Bakom disken med mycket färskt bröd står Sandy och serverar kaffe.

— Det här är enda caféet i Norsjö nu sedan de andra slagit igen, upplyser hon. Människor av alla kategorier kommer in för att värma sig. Grovarbetare, skolungdom och handelsresande slår sig ned med en kopp kaffe, bläddrar nyfiket i ett Midnattsrop som ligger utlagt på bordet, samtidigt som grammfonen spelar senaste skivan med församlingsångsång från Malmköpingsveckan. Ett andningshål mitt i vardagen med himmelsk atmosfär och själavårdande möjligheter.

Idén till caféet kom till när man efter flera offentliga väckelsemöten såg svårig-

heterna att nå utomstående med de vanliga vedertagna formerna. Människor vågade sig helt enkelt inte in på mötena.

Den ringa begynnelsen blev att man bjöd på gratis kaffe en kväll i veckan med tillsats av Guds ord och sång. Det hela utvecklades så småningom till att bli bokcafé Klara Toner med öppethållande varje dag.

Bord, stolar, lampor och andra inventarier fick man tag i billigt och med Guds hjälp. Böcker och tidningar har till stor del skaffats genom att det privata biblioteket länsats. Ekonomisk vinning har satts i andra hand med som Sandy stolt berättar:

— På skyltsöndan kom det in över 400 kr i kaffekassan.

— Underbart att se resultat av arbete och bön, tillägger Sandy, även om det var svårt den perioden när alla barnen flyttade hemifrån och man fick stå själv.

Fyra av de sex barnen Dahlberg bor i storfamiljer, med evangelisation som huvudsysselsättning. David på Blommenhof. Sofi och Katrin i Örebro. Lillian i Korint, Grekland.

— Vi tror på en skörd i Norsjö, säger Sandy trosvisst. Evangelisten Midnattsropet har nått ut i hundratals hem i Norsjö och i byarna runt omkring. Främst tack vare den flitige missionären Harry Norberg som i ur och skur har varit ute med tidningen.

Vi lämnar Norsjö efter bl.a. ett väckelsemöte i bokcafé, sångstund på Algots fabrik, opinionsmöte om skolan i Folkets Hus.

Vi lämnar Norsjö med den fantasiska minnesbilden av ett trosäventyr i nutid som Gud måste välsigna.

STOR KONFERENS I ÖREBRO 13-18 mars

Lokaler: KONSERTHUSET
IOGT, N. Grev Rosengatan 3

Deltagare från hela
Skandinavien.

Upplysningar och anmälan: på telefon 019/14 52 45

Maranataförsamlingen i Örebro

VÅGAR VI VAKNA?

Av Lars Andersson

Den nu levande, seende och reagerande mänskligheten har på nära håll bevittnat mer nöd och lidande än någon tidigare generation. Samtidigt ser vi hur stora delar av kristenheten, som borde vara förvaltare av uppenbarelser, sann information och en föredömlig livsstil, byggt sin egen trygga värld långt borta ifrån verkligheten. En verklighet som miljoner medmänniskor tvingas leva i. En verklighet som miljoner svär och förbannar över. En värld där man arbetar, svettas och går under i. En verklighet som vi så långt det passar, stänger ute.

Men det är en värld där församlingen just nu har sin största uppgift. En värld som väntar på att få se Kristuslivet i nya människor. En värld där Anden samlar och söker till det stora högtidsmötet i skyn mellan Kristus och församlingen.

Som kristna lever vi tryggt och lite bättre andra på arvet från väckelsepionjärernas kamp för vår frihet. Vi lever tämligen passivt bland tidens olösbare problem och drömmer om ett bättre samhälle. Men frågan är om vi har rätt till det? Är detta verkligen sanningen om framtiden? Vad bibeln säger ser vi i 2 Tim 3:1.

"Men det må du veta att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma..."

Tiden kommer alltså att bli värre. Vi kommer att få bevittna värre TV-bilder än de från svältens Etiopien. Värre bilder än de på 900 lik av män

och kvinnor och barn från massmorden i Jamestown. Värre rubriker än: 18-åring giftmördade 27 åldringar...

Och ingen vet med säkerhet vilka förintelsevapen som ligger på ritborden i militärbaser och laboratorier. Vi känner ett — neutronbomben — som bara dödar levande organismer, men låter hus och byggnader stå kvar — för vem? Ingen vet heller med säkerhet vilka system som just nu utarbetas för att kontrollera din ekonomi och dina intressen med hjälp av data och elektronik. Men bibeln säger att de kommer.

Och detta är den verklighet som miljoner medmänniskor tvingas stirra rakt in i. Utan förklaringar bär de sin ångest i vardagen.

Vågar vi vakna och säga sanningen om framtiden så som den står beskriven i det profetiska ordet? Förklara ondskan i historiens klassiska system, nazism, facism utan att glömma barbariet som ligger på lur under vår demokrati, som bara avslöjas av den profetiska Anden och besegras genom korset på Golgata.

Framst två typer av kristendomsutövning för framtiden inger verkliga oro. Den ena är s a s karismatisk, den andra politiserad. I det ena lägret gäller det att förena alla troende i en kärleksdemonstration. Själva grunden är av underordnad betydelse. Man kan ha ett lutherskt dop, ett katolskt, eller ett baptistiskt. Det väsentliga är drömmen om en stor karismatisk väckelse — En stor dag...

Det andra lägret är genompolitise-

rat. Språket är lånat från de revolutionära rörelserna och man talar om frihet, jämlikhet och broderskap. Och om solidaritet med förtryckta. Ibland låter de som Kristus ibland som Marx. Gemensamt för båda falangerna är den materiella standarden som skiner av svensk praktighet och betalas av dryga subventioner.

Den som ärligt och allvarligt söker sig bort från dessa nya kyrksystem måste få helt andra och bibliska ideal. Vi möter dem i Hebreerbrevet 11, de som väntade på staden med de falska grundvalarna. Vi ser, dem i Petrus, Stefanus och Paulus, som blev rom-kulturens martyrer just därför att inte slog vakt om rådande samhälle utan i stället avslöjade dess ursprung och natur. Och även vi måste göra klart för oss att samhällets sammanbrott är individens chans till frälsning.

Därför kristne vän, res dig upp och hävda din rätt att vara kristen och tänka kristet så är väckelsen ett faktum. Inte i Indonesien — utan i ditt kvarter! Hävda bibelns syn i "könsrollsdebatten", i abortfrågan, när det gäller barnuppfostran och bildning. Säg sanningen om vårt samhälle, dess skola och materialistiska livssyn. Säg nej till militärväsendet och vägra betala det, så kommer solidariteten av sig självt. Du blir solidarisk med alla som sitter i fängelse därför att du själv sitter eller suttit i fängelse. Du blir solidarisk med de fattiga därför att du själv blir fattig. Du blir solidarisk med de förtryckta därför att du själv är förtryckt och förföljd.

Res dig upp och förkunna den enda vägen till frälsning genom tro, dop och efterföljelse. Kom närmare Jesus i en enklare livsstil så din omgivning kan se — och tro!

Du som förstår att talet om uppbrott är mer än fraser och önskningsar, du som förstår att det gäller livet för dig själv, din familj, dina barn och anhöriga, var med och informera dig genom Midnattsropet: Kom med i förbönsfronten för väckelse och mission här och i andra länder. Välkommen med rapporter om vad Gud gör i vardagen. Dela med dig.

Våga resa dig och du skall upptäcka att du har flera syskon än du anar, för Herren känner de sina.

Midnattsropet

för tro och efter-
följelse i vår tid